№ 27. Warszawa, dnia 1 października 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 zł. 8 gr., poleconą 1 zł. 28 gr. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę za kwartał IV-ty — 1924 r., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

TREŚĆ.

Opłaty stemplowe.

555.

OBWIESZCZENIE.

Rozporządzeniem z dnia 6 września 1924 r., L. DPO 4885/24, zezwoliło Ministerstwo Skarbu „Księgarni Nauczycielskiej" Spółce z ogr. por. we Lwowie, ul. Batorego 12, na sprzedaż znaczków stemplowych we wszystkich księgarniach pocztowych, uruchomionych na zasadzie aktu koncesyjnego Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 2 listopada 1923 r., L. dz. 2921/XIV/23.

Warszawa, dnia 6 września 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Fałat*,

Naczelnik Wydziału.

Podatki konsumcyjne.

556.

SPROSTOWANIE.

b) W Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 635 w ustawie z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa, na str. 691, art. 34, ustęp trzeci mylnie oznaczono liczbą „4", zamiast „3".

Monopol tytoniowy.

557.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 września 1924 r.

w przedmiocie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie ustawy z dnia 1 czerwca 1924 roku o Monopolu Tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409), zarządza się, co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 15 września 1924 r. ustanawia się następujący cennik dodatkowy detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

A. Cygara:

I. Flores Mexicanes. Gaudeamus, Honesta, Pro Patria, Santos, Diaz, Senator 100 gr. za szt.

II. Antonio Gomez, El Aliento, Flor de Ildefonso, Flor de Sale, Poderosa — 90 gr. za szt.

III. Angela, Colono, Commerciales, Gran Commercio, Documento, Don Ricardo, El Naviero, Gloria, Flor Importa, Halina, Hansa, Helena, Henry Coral, La Importa, Mia Cara, Perla de Mayari, Salutaris — 75 gr. za szt.

IV. Corona, El Tropo, Estrella, Flor Fina, Flor de Tibera, La Bondad, La Femina, Legitimos, Norma, Presidentes, Royales, Saludo, Superiores — 60 gr. za szt.

V. Andalusia, Arosa, Asunto, Baronesse, Beethoven, Elegantes, Emperador, Excellentes, Experte, Flor de Santiago, St. Hubertus, Juanitta, Książę Poniatowski, La Vera, Margot Nelusko, Negritas, Orientale, Rajah, Reverentia, Rosilla, Santa Noche, Soerrabaja, Suprema, Tempi Passatti, Tosca — 45 gr. za szt.

VI. Coronas, El Navalia, Fata Morgana, Felicitas, Fine Aroma, Furore, Liberty, Reina Chica, Orzeł Biały — 35 gr. za szt.

VII. Brillantes, Broadvay, Capitano, Clarissa, Force, Garçon, Hermanos, Hidalgo, Imperiales, Libella, Linda, Marca Perfectos, Marion, Morena, Ministro, Oryginal, Pompei, Perfectos, Preciosa, Servitas, Zandblad — 30 gr. za szt.

VIII. Atlante, Blondina, Estado, Gracias, La Flor, La Rosa, La Juave, Lucretia, Lydia, Mariette, Ramilette, Róża, Silphide, Speciales, Nr. 311 — 25 gr. za szt.

IX. Bouquets, Certificado, Coquetas, Excellent, Excelsior, Ideales, Ilse, Intimo, La Fineza, Mon plaisir, Regina, Trabucillos — 20 gr. za szt.

X. Deliciosas, Divinos, En tout cas, Romeo, Nr. 300, Nr. 500 — 16 gr. za szt.

XI. Comme il faut, Praeciosa, Regalia — 12 gr. za szt.

XII. Exquisitos, Havanillos — 10 gr. za szt.

XIII. Gabinetes, Favorit, Picolo, Noblesse, Patentes, Princesas — 8 gr. za szt.

B. Papierosy:

I. Ariston, Luksus, Optima — 6 gr. za szt.

II. Balet, Elite, Kaik-Dżi, Maden, Obstalunkowe, Sapho — 5 gr. za szt.

III. Five o'clock, Morus — 4,5 gr. za szt.

IV. Carlton, Ergo, King, Monaco, Polonia, Rex — 4 gr. za szt.

V. Beau-Mond, Fervor, Jałta, Jaka, Kadi, Kiejstut, Mekka, Mery, Non plus ultra, Otoman, Piccolo, Seraj, Splendid, Smakosz, Tatry — 3,5 gr. za szt.

VI. Delice, Era, Grubas, Kolega, La Ferme, Mimi, Mursal, Oficerskie, Pandeli, Runo, Salut, Selamlik, Plaisir, Grand Prix — 3 gr. za szt.

VII. Alma, Avanti, Box, Boy, Daisy, Dukat, Golf, Kawala, Lwowianka, Markiza, Palma, Poker, Wanda (fabryki „Sarmatja"), Nr. 80 — 2,5 gr. za szt.

VIII. Bajadera, Caporal, Dekret, Express, Hanum, Kotti, Kurjer, Luna, Mazur, Osman, Nora, Poło, Polskie, Reforma, Rekord, Wiwat — 2 gr. za szt.

IX. Arax, Aromatica, Aromatica I, Cud, Echo, Japonka, Junak, Kibari, Lady Chick, Milionówka, Nazir, Orient, Orzeł, Radio, Reklama, Silva, Skaut, Smaczne, Sokół (fabryki w Grodnie), Stołeczne, Tryumf, Wojtek — 1,6 gr. za szt.

C. Tytonie krajane:

I. Arta — 4.00 zł. za 100 gr.

II. Adonis, Dubec, Korana, Kwiat, Jaka, Pasza, Perła, Wschodni, Selim, Turecki, Stambuł — 3.50 zł. za 100 gr.

III. Arabski, Cavalla, Drama, For Gentelmans, Jałta, Kapitan, Maikop, Monokl, Narghile, Zamkowy, Zorza — 2.80 zł. za 100 gr.

IV. Amatorski, Aroma, Bułgarski, Grecki, Express, Faworyt, Janosik, Królewski, Monopol, Wschodni — 2.00 zł. za 100 gr.

V. Benissimo, Bukiet, Bravo, Fatysta, Nr. 18, Nr. 30 — 1.00 zł. za 100 gr.

VI. Kapral, Wiarus, Żyłka — 0.70 zł. za 100 gr.

D. Machorka:

1. Gospodarska, Jasna, Ojczyzna, Narodowa, Nasza, Słoń, Wieża Eifla, Wioskowa, Ziemiańska, Złoty Karpik, Złoty Kłos, Złoty Lis, Złoty Róg, Złota Rybka, Machorka J. Goldfarba — 0.75 zł. za 100 gr.

E. Tytoń do żucia:

I. W rolkach i laskach — 1.00 zł. za 100 gr.

F. Tabaka do zażywania:

I. Wirgińska ciemna, Wirgińska jasna, Tabaka zdrowia — 0.40 zł. za 100 gr.

II. Kowieńska, Pomorska ciemna, Pomorska jasna, Rosyjska — 0.24 zł. za 100 gr.

§ 2. Dla wyrobów zlikwidowanych prywatnych fabryk tytoniowych, noszących nazwy identyczne z wymienionemi w niniejszem rozporządzeniu, jak w ogólności dla wszystkich wyrobów tych fabryk obowiązywać będą aż do ich wyczerpania ceny, ustalone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1923 r. o zmianie cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych tak państwowych, jak i prywatnych fabryk (Dz. U. R. P. Nr. 137, poz. 1150).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 80 z dnia 15 września 1924 r., poz. 779).

Monopol spirytusowy.

558.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.

o monopolu spirytusowym.

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. 1) Zakup i sprzedaż spirytusu dla zużycia w granicach Państwa, 2) wyrób i sprzedaz czystych wódek oraz 3) wyrób spirytusu z surowców, nie wymienionych w niniejszej ustawie, jest wyłącznym przywilejem (monopolem) Skarbu Państwa, poza wyjątkami, przewidzianemi w niniejszej ustawie.

Do wyrobu i oczyszczania spirytusu, do wyrobu drożdży, octu, wódek gatunkowych i likierów, oraz do sprzedaży wszelkich wódek potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu.

Produkcja, oczyszczanie, wywóz, przywóz i przewóz wszelkiego spirytusu i wyrobów z niego, służących do spożycia, odbywać się będzie stosownie do przepisów niniejszej ustawy.

Art. 2. Państwowy Monopol Spirytusowy posiada osobowość prawną.

Do wykonywania uprawnień, wyszczególnionych w art. 1, tworzy się Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego (D. P. M. S.), podporządkowaną Ministrowi Skarbu, który określi jej ustrój wewnętrzny.

Na czele Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego stoi Dyrektor.

Art. 3. Państwowy Monopol Spirytusowy przejmuje wszelkie ruchomości i nieruchomości, któremi rozporządzał monopol spirytusowy rosyjski, oraz wszelkie inne urządzenia i naczynia, będące własnością Państwa, a służące do pomieszczenia i przewozu spirytusu, oraz majątek Państwa w spółce „Cysterny".

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego działa na zasadzie odrębnego preliminarza rocznego dochodów i rozchodów, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej. W ramach tego preliminarza Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego wykonywa wszelkie inwestycje, nie wyłączając budowli i nabywania nieruchomości. Preliminarz ten stanowi załącznik do budżetu państwowego. Do ogólnego budżetu państwowego wchodzi z tego preliminarza jedynie nadwyżka dochodów, względnie rozchodów.

Z końcem każdego roku kalendarzowego Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zestawia bilans oraz rachunek zysków i strat wedle zasad księgowości handlowej.

Państwowy Monopol Spirytusowy jest obowiązany zatrudnić w swych zakładach przedewszystkiem urzędników i robotników przedsiębiorstw, które zostały zamknięte wskutek wprowadzenia w życie przepisów niniejszej ustawy.

Jeden procent czystego dochodu monopolu spirytusoweog przeznacza się do dyspozycji Ministra Spraw Wewnętrznych na walkę z alkoholizmem, szpitale i schroniska dla alkoholików.

Art. 4. Przy Ministerstwie Skarbu tworzy się Państwową Radę Spirytusową jako organ doradczy i opinjodawczy w sprawach, wymienionych w tej ustawie lub zleconych przez Ministra Skarbu.

Radzie przewodniczy Minister Skarbu lub wyznaczony przez niego zastępca. Rada składa się z 18 osób:

a) w jednej połowie — z wyznaczonych po trzech przez Ministra Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z pośród znawców produkcji spirytusu, rektyfikacji i fabrykacji wódek oraz eksportu i wewnętrznego handlu spirytusem;

b) w drugiej połowie — z przedstawicieli producentów spirytusu, rektyfikatorów i fabrykantów wódek oraz z eksporterów i handlujących na wniosek dotyczących organizacji, powołanych przez Ministra Skarbu w sposób, określony w rozporządzeniu wykonawczem

Członkowie Państwowej Rady Spirytusowej jednej i drugiej grupy będą powołani przy równomiernem uwzględnieniu tak wszystkich dzielnic Polski, jako też wspomnianych zawodów gospodarczych z tem zastrzeżeniem, że z liczby 9 przedstawicieli drugiej grupy przypada 5 na przedstawicieli gorzelni rolniczych, 1 na przedstawicieli gorzelni przemysłowych, 1 na przedstawicieli rafinerji, 1 na przedstawicieli fabryk wódek i 1 na przedstawicieli eksportu i handlu.

Państwową Radę Spirytusową zwołuje Minister Skarbu w miarę potrzeby.

Minister Skarbu winien zwołać Radę w ciągu dwuch tygodni na żądanie conajmniej 9 członków Rady. Żądanie powinno być wniesione na piśmie i zawierać wyszczególnienie spraw, które mają być przedmiotem obrad.

Zakup spirytusu.

Art 5. Najpóźniej dnia 1 marca każdego roku D. P. M. S. ustali wysokość swego zapotrzebowania spirytusu na okres od 1 stycznia do 31 grudnia następnego roku i poda ją do publicznej wiadomości.

Ilość tę D. P. M. S. zakupuje, a przedsiębiorcy gorzelni winni dostarczyć po monopolowej cenie nabycia, ustanowionej przez Ministra Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej (art. 10) franco najbliższa stacja towarowa kolei żelaznej lub przystań. Odbiór spirytusu przez władze skarbowe następuje w rektyfikacji.

Nadwyżkę spirytusu, przekraczającą wewnętrzne zapotrzebowanie D. P. M. S., zwalnia Minister Skarbu do wywozu zagranicę spółdzielczym organizacjom, działającym na podstawie statutu, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego uprawniona jest do zwolnienia producentowi potrzebnej ilości spirytusu skażonego dla celów przemysowych własnego gospodarstwa. Koszty skażenia ponosi w tym wypadku producent.

Art. 6. W ciągu miesiąca września Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powiadamia każdą gorzelnię, jaką ilość spirytusu obowiązana będzie dostarczyć w ciągu przyszłego roku kalendarzowego i poda przypuszczalne terminy odbioru.

Art. 7. Odprawy spirytusu z gorzelni i rektyfikacji dokonywa władza skarbowa stosownie do przepisów wydanych przez Ministra Skarbu.

Art. 8. Odstawy spirytusu z gorzelni do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej, względnie do najpbliższej przystani, uskutecznia przedsiębiorca gorzelni własnym kosztem w naczyniach metalowych.

O ile D. P. M. S. zażąda odstawienia spirytusu do innego miejsca, aniżeli do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej, względnie do najbliższej przystani, natenczas poniesie ona ewentualną różnicę kosztów przewozu według taryfy, ustanawianej corocznie przez Ministra Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej.

Jeżeli gorzelnia nie posiada własnych, do transportu spirytusu zdatnych naczyń metalowych, może D. P. M. S. na żądanie gorzelni dostarczyć na czas beczek metalowych do najbliższej stacji towarowej kolei żelaznej. Gorzelnia jest zobowiązana własnym kosztem zwieźć beczki te do gorzelni.

Za używanie beczek skarbowych D. P. M. S. pobierać będzie opłaty według ustanowionej przez nią taryfy, z doliczeniem kosztu frachtu kolejowego przewozu tych beczek do najbliższego składu. Natomiast zapłaci ona gorzelni odpowiednie wynagrodzenie za użycie jej naczyń do transportu kolejowego według specjalnej taryfy.

Koszt przewozu kolejowego ponosi Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Art. 9. Wysokość dopuszczalnych zaników przy magazynowaniu tak w gorzelniach, jak i innych składach i podczas transportu spirytusu ustanawia Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej. Za nieusprawiedliwione zaniki oraz za ubytki, nieusprawiedliwione lub przekraczające dozwolone normy magazynowe, odpowiadają: przedsiębiorca oraz zarządzający gorzelni, względnie rektyfikacji do podwójnej wysokości monopolowej ceny sprzedaży, wyznaczonej za spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych (art. 22 p. 2).

Art. 10. 1) Monopolowa cena nabycia spirytusu składa się:

a) z podstawowej ceny monopolowej;

b) z dodatku lub potrącenia, zależnie od wysokości odpędu;

2) W listopadzie każdego roku ustala Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej podstawową cenę monopolową za spirytus, który będzie dostarczony do D. P. M.S . w ciągu następnego roku kalendarzowego.

3) Cenę spirytusu ustala się za 1 hektolitr 100% alkoholu. Należność wypłaca się dostawcom w ciągu 14 dni po uskutecznieniu dostawy.

4) Podstawowa cena monopolowa winna być dla każdego województwa oddzielnie wypośrodkowana i tak obliczona, aby pokrywała przeciętne koszty produkcji spirytusu dobrze prowadzonej gorzelni rolniczej, wypalającej w ciągu kampanji 700 hl. 100% spirytusu z ziemniaków, przyczem wywar powinien pozostać gorzelni za darmo.

5) Minister Skarbu oznaczy po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej do 1 lipca każdego roku wysokość i terminy przedpłaty, którą może D. P. M. S. wypłacić za odpowiedniem zabezpieczeniem przedsiębiorcy gorzelni na rachunek jego należytości za produkty przyszłej kampanji.

Art. 11. Przy gorzelniach rolniczych dolicza się do ceny podstawowej lub też się z niej potrąca, zależnie od wysokości naznaczonego dla D.P.M.S kontygentu zakupu spirytusu:

		do	300 hl.	—	15% dodatku
od	301 hl.	„	400 „	—	12% „
„	401 „	„	600 „	—	8% „
„	601 „	„	800 „	—	bez dodatku i potrącenia
„	801 „	„	1000 „	—	4% potrącenia
„	1001 „	„	1300 „	—	6% „
ponad	1300 „			—	10% „

Jeżeli wskutek stosowania niższego procentu dodatku, względnie wyższego procentu potrącenia, suma należna za większą ilość spirytusu byłaby niższa od sumy, należnej za mniejszą ilość, natenczas należy wypłacić najwyższą sumę, jaka wypadnie z obliczenia mniejszej ilości spirytusu.

Potrącenia stosuje się także do spirytusu z drożdżowych gorzelni przemysłowych, obniżając cenę podstawową za spirytus drożdżowy o 10%, a z innych gorzelni przemysłowych o 17½%. Jeżeli gorzelnie te nie zużytkują całego wywaru, natenczas potrąca się dodatkowo jeszcze 10%.

Oczyszczanie spirytusu.

Art. 12. Oczyszczanie (rektyfikowanie, rafinowanie) spirytusu odbywa się:

a) w rektyfikacjach,

b) w oddziałach rektyfikacyjnych fabryk wódek i gorzelń.

Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej warunki rektyfikacji i magazynowania w zakładach prywatnych, wykonywujących zamówienia Skarbu, tudzież ustali zasady, na jakich ma się odbywać oczyszczanie spirytusu, przeznaczonego na wywóz zagranicę.

Wynagrodzenie zo oczyszczanie i magazynowanie spirytusu ustalone zostanie bądź na podstawie dobrowolnej umowy pomiędzy Dyrekcją Państwowego Monopolu Spirytusowego a właścicielami rektyfikacji, bądź też w drodze publicznego przetargu.

Art. 13. Przedsiębiorca rektyfikacji odpowiada za przyjęty do oczyszczenia spirytus monopolowy. Za ubytki, przekraczające dozwolony rzeczywisty zanik przy oczyszczaniu i magazynowaniu, obowiązany jest przedsiębiorca rektyfikacji zapłacić Skarbowi Państwa obowiązującą w czasie stwierdzenia ubytku podwójną monopolową cenę sprzedażną, wyznaczoną za spirytus do fabrykacji wódek gatunkowych (art. 22 punkt 2).

Art. 14. Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej:

1) najwyższy procent zaniku spirytusu przy oczyszczaniu;

2) najwyższy procent odpadków, które można przeznaczyć do zniszczenia;

3) sposoby zbierania odpadków, oraz środki niezbędnie w celu zapobieżenia przedstawieniu in-

nych produktów, niepodlegających opodatkowaniu, w miejsce odpadków od rektyfikacji;

4) sposoby badania gatunków odpadków i określenia ilości zawartych w nich procentów czystego spirytusu w celu zwolnienia ich od opłaty skarbowej;

5) sposób niszczenia odpadków i niezbędne przytem formalności.

Fabrykacja wódek.

Art. 15. Wódki dzieli się:

a) czyste, stanowiące czysty alkohol etylowy, rozcieńczony wodą bez jakichkolwiek innych dododatków;

b) gatunkowe, stanowiące wodny roztwór alkoholu etylowego z dodaniem nalewu na owoce, trawy lub korzenie, albo też z dodaniem destylatów i derywatów oraz cukru i esencji aromatycznych.

Pod nazwą wódek gatunkowych podciąga się również likiery, wódki, pędzone z owoców, rumy, araki, koniaki, armaniaki i t. p.

Spirytus, pędzony z owoców, uważany jest za wódkę gatunkową i podlega zwiększonej o 25% opłacie skarbowej.

Art. 16. Wyrób czystych wódek prowadzić może wyłącznie D. P. M. S.

Wyrób wszelkich innnych wódek (art. 15 b), jak również soków, zawierających alkohol, i morsów, dozwolony jest jedynie na podstawie otrzymanej koncesji.

Fabryki wódek nieopłacają dodatkowego patentu za wyrób soków, zawierających alkohol, ani za wyrób morsów.

Art. 17. Minister Skarbu określi w ramach obowiązujących ustaw, jaką maksymalną i minimalną zawartość alkoholu posiadać winny wyroby wódczane, puszczane w obrót handlowy tak przez D. P. M. S., jak i przez przedsiębiorców prywatnych.

Art. 18. Fabryki wódek, które po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy będą nieczynne dłużej niż rok, nie zmuszone do tego siłą wyższą, tracą koncesję.

Art. 19. Minister Skarbu wyda przepisy o sposobie wykonywania kontroli nad przemysłem wódczanym.

Sprzedaż spirytusu i monopolowych wyrobów wódczanych.

Art. 20. D. P. M. S. sprzedaje spirytus i czyste wódki monopolowe bądź we własnych składach i sklepach, bądź w koncesjonowanych sklepach prywatnych, wymienionych w art. 76.

Art. 21. Minister Skarbu określa corocznie:

1) sprzedażną cenę detaliczną czystych wódek monopolowych, jednolicie ustaloną dla całego Państwa;

2) sprzedażną cenę hurtową czystych wódek monopolowych;

3) opłatę skarbową, określoną od jednego hektolitra 100% spirytusu i pobieraną od całej ilości spirytusu, zużytego w granicach Państwa.

Od opłaty skarbowej jest zwolniony spirytus używany do celów technicznych, oświetleniowych i napędowych.

Sprzedażna cena hurtowa czystych wódek monopolowych D. P. M. S. składa się:

a) z opłaty skarbowej od spirytusu;

b) z ceny kosztów własnych spirytusu oczyszczonego;

c) z kosztów wyrobu czystych wódek oraz kosztów handlowych i administracyjnych D. P. M. S.

Opłatą skarbową od spirytusu objęty będzie także udział związków komunalnych w wysokości 80 gr. od jednego litra 100% spirytusu. Odnośnie do sposobu rozdziału i wypłaty tego udziału związkom komunalnym obowiązują postanowienia art. 10 i 58 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Cenę kosztów własnych spirytusu oczyszczonego określać będzie corocznie Minister Skarbu jednolicie dla całego Państwa przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów zakupu spirytusu surowego, oczyszczania oraz odpowiedniej części kosztów administracyjnych i handlowych.

Art. 22. D. P. M. S. sprzedawać będzie spirytus:

1) oczyszczony na cele lecznicze naukowe i domowe po cenie, ustalonej dla detalicznej sprzedaży czystych wódek monopolowych, a przeliczonej na 100% spirytusu;

2) oczyszczony fabrykantom wódek gatunkowych po cenie o 25% wyższej od sumy opłaty skarbowej i kosztów własnych spirytusu oczyszczonego;

3) oczyszczony fabrykantom wódek czystych w okresie przejściowym na terenach, nie objętych zupełnym monopolem po cenie o 10% wyższej od sumy opłaty skarbowej i kosztów własnych spirytusu oczyszczonego;

4) skażony do celów technicznych, oświetleniowych i napędowych po cenach, których wysokość oznacza po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej Minister Skarbu. Ceny te mogą być niższe od kosztów własnych.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może obniżać ceny na spirytus nieskażony lub skażony, a przeznaczony do wyrobu octu, sztucznego jedwabiu, lekarstw, kosmetyków, esencji, eterów, cukierków i t. p. celów przemysłowych. Zakłady, chcące otrzymać spirytus nieskażony lub skażony, podlegają przepisanej przez Ministra Skarbu kontroli.

Minister Skarbu oznacza sumę, jaką z dochodów Państwowego Monopolu Spirytusowego przekazywać się będzie corocznie na subwencję dla szpitali, klinik, zakładów leczniczych, naukowych i innych, zużywających nieskażony spirytus do celów leczniczych, tytułem częściowego zwrotu kosztów nabycia.

Art. 23. Sprzedaż detaliczna czystych wódek monopolowych po cenach wyższych od ustalonych przez Ministra Skarbu jest zakazana.

Cena wódek czystych wyrabianych w okręgu, nieobjętym zupełnym monopolem, nie może przenosić sprzedażnej ceny detalicznej czystych wódek monopolowych więcej niż o 10%.

Art. 24. Na wniosek kupującego może D. P. M. S. za należytem zabezpieczeniem odroczyć zapłatę części należności, przypadającej za sprzedany spirytus.

Art. 25. Spirytus, sprzedany na cele naukowe, domowe lub lecznicze, nie może być zużyty w fabrykach wódek.

Art. 26. Czyste wódki monopolowe sprzedawane będą w opakowaniu, wskazującem ich pochodzenie, cenę jednostki w detalu, gatunek, ilość i zawartość alkoholu 100%. Zabrania się sprzedaży w naczyniach o pojemności mniejszej niż ¹/₄ litra.

Art. 27. D. P. M. S. może odmówić sprzedaży swych wyrobów tym osobom, które dwukrotnie karane były za pogwałcenie przepisów niniejszej ustawy, lub ustawy o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 35, poz. 299).

D. P. M. S. może otwierać własne sklepy sprzedaży swoich wyrobów bez osobnej koncesji.

Art. 28. Zakazuje się sprzedawcom:

1) sprzedawać spirytus i czyste wódki monopolowe w innych opakowaniach lub naczyniach, jak w dostarczonych prze D. P. M. S.;

2) zmieniać zawartość alkoholu, smak lub wygląd czystych wódek monopolowych, mieszać poszczególne gatunki ze sobą lub innemi wyrobami, z wyjątkiem, jeżeli kupujący wyraźnie tego zażąda dla natychmiastowego spożycia na miejscu;

3) odrywać, uszkadzać lub zmieniać opaski, znajdujące się na butelkach z wyrobami monopolowemi przed odkorkowaniem;

4) zezwalać na picie w miejscu sprzedaży czystych wódek monopolowych lub innych, zawierających alkohol, jeżeli sprzedawca nie posiada koncesji na wyszynk.

Art. 29. Wszelkie należności D. P. M. S. korzystają z tych samych przywilejów, co podatki i opłaty publiczne.

Obrót z zagranicą.

Art. 30. Spirytus i wszelkie napoje, wyrobione ze spirytusu, przywożone z zagranicy, względnie obszarów, na które niniejsza ustawa się nie rozciąga, podlegają opłacie na rzecz Skarbu Państwa w wysokości określonej przez Ministra Skarbu, nie niższej jednak od opłat, przewidzianych w art. 21 i 22 przy sprzedaży spirytusu w granicach Państwa.

Przywóz z zagranicy spirytusu i napojów, wyrabianych ze spirytusu, dozwolony jest tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Minstrem Przemysłu i Handlu.

Art. 31. Opłata, ciążąca na towarze, powinna być uiszczona przy wprowadzeniu towaru w obręb Państwa.

Minister Skarbu oznaczy władze skarbowe, uprawnione do wymiaru i poboru tej opłaty.

Art. 32. Opłata skarbowa wraz z 25% dodatkiem będzie zwrócona eksportującemu wódki gatunkowe przy wywozie zagranicę.

CZĘŚĆ DRUGA.

Gorzelnie, regulowanie produkcji i przerobu spirytusu.

I. O gorzelniach.

Art. 33. Wyrób (odpęd) spirytusu dozwolony jest wyłącznie w gorzelniach, pracujących na mocy dotychczas obowiązujących ustaw, a o ile chodzi o gorzelnie nowe koncesjonowanych przez Ministra Skarbu.

Gorzelnie dzieli się na rolnicze i przemysłowe.

Art. 34. Gorzelnia ma charakter rolniczy, jeżeli pędzi spirytus wyłącznie z ziemniaków, jako produktu podstawowego, i zboża na słód, wywar zaś w całości zużywa w gospodarstwach rolnych, a uzyskanym obornikiem zasila rolę.

Najwyższy odpęd roczny gorzelni rolniczej nie może przenosić 1600 hl.

Art. 35. Gorzelnia, która bez ewentualnego dodatkowego zezwolenia Ministra Skarbu nie dopełnia warunków art. 34, traci charakter rolniczej i produkcja jej w danej kampanji od chwili niedopełnienia warunków art. 34 będzie zaliczona na warunkach produkcji gorzelni przemysłowych.

W razie niemożności stwierdzenia chwili, w której nastąpiło niedopełnienie warunków art. 34, cała produkcja danej kampanji będzie zaliczona na warunkach produkcji gorzelni przemysłowych.

Powyższe skutki następują również, jeżeli gorzelnia:

1) bez zezwolenia Ministra Skarbu przerabia inne surowce, niż ziemniaki i zboże na słód;

2) zostanie wydzierżawione osobie, która równocześnie nie wydzierżawiła conajmniej ¾ obszaru rolnego, o ile obszar ten był dla gorzelni tytułem do uzyskania prawa odpędu;

3) wyrabia spirytus na rachunek i ryzyko innych osób, aniżeli właściciela lub dzierżawcy majątku i gorzelni, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w art. 49.

Gorzelnie odzyskują z następną kampanją charakter rolniczy, utracony w myśl punktów 2 i 3, jeżeli odpadną okoliczności, które w myśl powołanych punktów utratę spowodowały.

Art. 36. Gorzelnie udziałowe posiadają charakter rolniczy tylko wtenczas, jeżeli przerobione ziemniaki i zboże na słód pochodzą conajmniej w ²/₃ z gospodarstw rolnych udziałowców i jeżeli wywar zużywany będzie w gospodarstwach rolnych.

Minister Skarbu może w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, warunki wymienione złagodzić.

Minister Skarbu ustali zasady organizacji udziałowych stowarzyszeń dla prowadzenia gorzelni rolniczych.

Art. 37. Minister Skarbu może w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych na określony czas zezwolić na pędzenie spirytusu w gorzelniach rolniczych z innych surowców, jak z ziemniaków i zboża na słód.

Art. 38. Wszystkie inne gorzelnie, które nie odpowiadają przepisom art. 34, lub które wskutek zastosowania art. 35 utraciły charakter rolniczy,

tudzież gorzelnie, wyrabiające drożdże lub pędzące spirytus z owoców — zalicza się do gorzelni przemysłowych.

Art. 39. Gorzelnie przemysłowe, pędzące melasę, które do lat 5 od wejścia w życie niniejszej ustawy nie przerobią całego wywaru na potaż, ulegną zamknięciu.

Art. 40. Odpędzanie spirytusu ze zboża, jako podstawowego produktu, bez specjalnego zezwolenia Ministra Skarbu jest zakazane.

Art. 41. Do postawienia nowej gorzelni potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu. Zezwolenia takiego Minister Skarbu udziela lub odmawia po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej i po porozumieniu się z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Minister Skarbu winien odmówić zezwolenia na odbudowę zniszczonych, jak i budowę nowych gorzelni w miejscowościach, nadających się ze względu na glebę i stosunki komunikacyjne do uprawy i zbytu buraków cukrowych, jak również może odmówić takiego pozwolenia dla miejscowości, mających łatwość zbytu ziemniaków wobec bliskości większych miast i centrów przemysłowych, lub zakładów, przerabiających ziemniaki.

Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej oznaczać będzie co trzy lata, ile nowych gorzelni rolniczych w następnem okresie trzechletniem może powstać w każdem województwie. Przepisowi temu nie podlegają gorzelnie, budowane przez D. P. M. S.

Minister Skarbu nie może odmówić w okresie do 31 grudnia 1929 r. zezwolenia na odbudowę gorzelni, wskutek wojny zniszczonej, o ile starający się o koncesję nie był karany za przekroczenie ustaw o produkcji lub handlu alkoholem po 1 stycznia 1919 r.

Gorzelnie, zniszczone bez winy właściciela po wejściu w życie niniejszej ustawy, mogą być w ciągu trzech lat odbudowane bez osobnej na to koncesji.

Art. 42. Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej oznaczy najmniejsze i największe rozmiary, jakie nowe gorzelnie posiadać mogą.

Art. 43. Minister Skarbu oznaczy warunki, którym winno odpowiadać urządzenie mających się wybudować gorzelni, oraz wyda przepisy, ażeby każda istniejąca gorzelnia odpowiadała wymogom technicznym, higienicznym i bezpieczeństwa pracy oraz warunkom należytej kontroli skarbowej.

Nowa gorzelnia winna być przed uruchomieniem poddana oględzinom przez Komisję, której skład ustali Minister Skarbu.

Z czynności swoich komisja ta spisze protokół w obecności właściciela gorzelni lub jego pełnomocnika, ustalając stan gorzelni i warunki jej uruchomienia według przepisów rozporządzeń wykonawczych, które wyda Minister Skarbu.

Art. 44. Corocznie przed uruchomieniem gorzelni specjalne komisje władz skarbowych I instancji przeprowadzą w myśl przepisów wykonawczych, przez Mnistra Skarbu wydanych, weryfikacje urządzeń gorzelni w obecności przedsiębiorcy gorzelni lub jego pełnomocnika.

Art. 45. Właściciel gorzelni własnym kosztem kupuje, ustawia i naprawia pod nadzorem władzy skarbowej aparaty kontrolne, uznane przez Ministra Skarbu. Gorzelnie, które posiadają kontrolne aparaty, będące własnością Skarbu Państwa, winny najpóźniej do 1 października 1927 r. zapłacić należność za nie do Kasy Państwowej. Wysokość należności oznaczy Minister Skarbu. Po uiszczeniu należności aparaty przechodzą na własność właściciela gorzelni.

Art. 46. Aparatów odpędowych i przyrządów kontrolnych niewolno przestawiać, zmieniać, naprawiać, ani podejmować przy nich jakichkolwiek czynności bez uprzedniego zezwolenia właściwej władzy skarbowej.

W razie zajścia przeszkody w prawidłowem działaniu kontrolnego przyrządu mierniczego lub uszkodzenia przyrządu odpędowego należy natychmiast donieść o tem władzy skarbowej I instancji listem poleconym i telegraficznie za recepisem.

Takie same doniesienia należy wystosować równeż w razie zajścia wypadku, skutkiem którego spirytus zmaganyzowany uległ zniszczeniu.

Art. 47. Przedsiębiorca gorzelni obowiązany jest, jeżeli sam nie kieruje gorzelnią, naznaczyć upełnomocnionego zastępcę do kierownictwa, a ponadto technika-gorzelanego, który winien posiadać zezwolenie władzy skarbowej na prowadzenie gorzelni.

Art. 48. Minister Skarbu wyda po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej rozporządzenia w sprawie przeprowadzenia nadzoru urządzeń technicznych gorzelni i oczyszczania surowców, okresu pędzenia spirytusu, mocy spirytusu, transportu, magazynowania i oczyszczania spirytusu przez gorzelnie, posiadające aparaty rektyfikacyjne, ksiąg gorzelniczych i t. p.

II. Wysokość odpędu spirytusu.

Art. 49. Celem dostosowania produkcji spirytusu do pojemności rynku zbytu wyznacza się co trzy lata dla całego Państwa i dla każdej gorzelni wysokość prawa odpędu.

Na pierwszy okres wyznacza się ilość ogólnego odpędu w Państwie na 1.500.000 hl. 100% spirytusu, z czego rezerwuje się 20% dla nowych i odbudowujących się gorzelni. W pozostałej reszcie uczestniczyć będą gorzelnie przemysłowe w 8%, a gorzelnie rolnicze w 92%. Na następne trzechlecia Minister Skarbu ustalać będzie po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej wysokość prawa odpędu dla całego Państwa, utrzymując wymieniony wyżej stosunek rozdziału pomiędzy gorzelnie przemysłowe a rolnicze.

W granicach ogólnego prawa odpędu Minister Skarbu dokona po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej wymiaru odpędu pomiędzy poszczególne województwa. W obrębie każdego województwa przeprowadzi Izba Skarbowa podział odpędu pomiędzy uprawnionych do odpędu, trzymając się następujących zasad:

Przy wyznaczaniu wysokości odpędu dla gorzelni rolniczych należy uwzględnić dla każdego gospodarstwa, połączonego z gorzelnią, obszar ziemi ornej, łąk i pastwisk, przyczem łąki i pastwiska mają być uwzględniane do maksymalnej wy-

sokości 30% ziemi ornej, rozmiary gorzelni, wysokość przedwojennego kontyngentu, prawa palenia lub odpędu, rzeczywisty odpęd gorzelni w ostatnich trzech kampanjach, jakość gleby, stosunki komunikacyjne, położenie w stosunku do większych miast lub ośrodków przemysłowych, rozwój przemysłu cukrowniczego i krochmalnianego.

Przy gorzelniach przemysłowych uwzględniać należy sposób racjonalnego zużytkowania wymiaru, rozmiar gorzelni i faktyczny odpęd w ciągu ostatnich trzech lat.

O wymiarze odpędu ma być zawiadomiony poszczególny przedsiębiorca gorzelni nie później jak 31 grudnia roku poprzedzającego dane trzechlecie.

Przeciwko wymiarowi, dokonanemu przez Izbę Skarbową, może uprawniony w ciągu sześciu tygodni od daty doręczenia wymiaru wnieść odwołanie w odnośnej Izbie Skarbowej do Ministra Skarbu, który sprawę ostatecznie rozstrzyga.

Art. 50. Prawo do przydziału odpędu z rezerwy odpędowej mają przedewszystkiem te gorzelnie rolnicze, które po 1 sierpnia 1914 r. zostały wskutek wojny zniszczone. Po upływie 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy prawo to wygasa bez jakiegokolwiek odszkodowania, jeżeli uprawniony nie wystawił własnej gorzelni, na którą odnośne prawo przechodzi.

Minister Skarbu ma prawo na należycie umotywowany wniosek interesowanych prawo odpędu odpowiednio podwyższyć. Te ewentualne podwyżki prawa odpędu będą się mieścić w granicach rezerw odpędowych, bez naruszenia jednak praw nowych gorzelni do przydzielenia wysokości odpędu.

Art. 51. Gorzelnie rolnicze, które powstaną po rozdziale odpędu, otrzymają wysokość odpędu z rezerw odpędowych, wysokość ta będzie ustalona zgodnie z zasadami, wymienionemi w art. 49.

Minister Skarbu może właścicielom gorzelni, które po dniu 1 sierpnia 1914 r. uległy zniszczeniu, i które nie zostały do chwili ogłoszenia niniejszej ustawy odbudowane, przydzielić połowę wysokości prawa odpędu, który należałby im się według norm, ustalonych w art. 49; to prawo odpędu otrzymujący mogą przelać na gorzelnię, należącą do innego właściciela, i położoną w promieniu nie dłuższym, jak 15 kl., pod warunkiem, że przerobią w tej gorzelni ze swojego gospodarstwa ilość ziemniaków, potrzebną dla wykorzystania dodatkowego prawa odpędu. Prawo to wygasa z dniem 1 czerwca 1930 r.

Art. 52. Z pośród gorzelni przemysłowych należy wydzielić gorzelnie, przerabiające owoce i odpadki z nich na spirytus. Każdemu z tych zakładów należy przydzielić na wniosek prawo odpędu 75 hl. 100% spirytusu.

Pozostała część odpędu, określonego w art. 49 ust. 2 dla gorzelni przemysłowych, dzieli się, stosując odpowiednio przepisy art. 49 i 51, na resztę gorzelni przemysłowych.

Art. 53. Prawo odpędu wygasa, jeżeli:

1) gorzelnia bez uprzedniego zezwolenia Ministra Skarbu przeniesiona zostanie na inne miejsce;

2) używa do wyrobu spirytusu innych surowców aniżeli tych, jakie Minister dopuści;

3) gorzelnia, nie wyrabiająca dotąd drożdży, przechodzi na fabrykację drożdży bez zezwolenia Ministra Skarbu;

4) gorzelnia wciągu trzech następujących po sobie lat będzie nieczynna;

5) nie dostarczy oznaczonej ilości spirytusu Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z wyjątkiem, gdy to niedostarczenie nastąpiło z przyczyn, niezależnych od przedsiębiorcy gorzelni;

6) została zlikwidowana przy parcelacji; o ile przy parcelacji majątku nowonabywcy utrzymają gorzelnię z zamiarem dalszego jej prowadzenia, twcrząc w tym celu spółkę, natenczas dotychczasowe prawo odpędu zostaje nienaruszone;

7) właściciel gorzelni sam z prawa odpędu zrzeygnuje.

Art. 54. Jeżeli gorzelnia rolnicza stanie się przemysłową lub odwrotnie, otrzymuje prawo odpędu z kontyngentu przemysłowego lub odwrotnie.

Art. 55. Właściciel dwuch lub więcej gorzelni rolniczych może za zezwoleniem Ministra Skarbu przelać prawo odpędu jednej gorzelni na drugą, położoną w promieniu nie większym, jak 30 km.

Art. 56. Jeżeli skutkiem parcelacji obszar gruntów, przyjęty za podstawę przy rodziale prawa odpędu dla danej gorzelni, ulegnie większemu aniżeli o 25% umniejszeniu gruntów ornych, prawo odpędu automatycznie się zmniejsza w ten sposób, że za każde pełne 10% umniejszenia gruntów ornych umniejszy się prawo odpędu o 5%. Postanowienie to nie stosuje się do tych majątków, gdzie ilość ziemi ornej po parcelacji wystarcza do wysokości przydzielonego odpędu.

Art. 57. Jeżeli przy oznaczaniu ogólnego prawa odpędu Minister Skarbu obniży go w stosunku do poprzedniego trzechlecia, obniżenie przeprowadzić należy według następujących zasad:

Przedewszystkiem pozostawi się dla każdej gorzelni 300 hl. nienaruszalnego odpędu, a ilość odpędu, przewyższającą 300 hl., umniejszy się proporcjonalnie w tym stosunku, w jakim będzie zachodziła potrzeba umniejszenia.

Art. 58. Ogólną ilość, jaką w danym roku odebrać winna D. P. M. S. na pokrycie zapotrzebowania krajowego, określi Minister Skarbu po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej; z ilości tej przypadnie 95% gorzelniom rolniczym i 5% gorzelniom przemysłowym.

Ilość powyższą rozdzieli D. P. M. S. na poszczególne gorzelnie w sposób następujący:

1) przydzieli do odbioru z każdej gorzelni 150 hl.;

2) pozostałą ilość zapotrzebowania monopolowego rozdzieli na poszczególne gorzelnie w stosunku do prawa odpędu tychże gorzelni po potrąceniu 150 hl.

Jeżeli D. P. M. S. będzie potrzebowała dodatkowych ilości spirytusu w czasie kampanji, rozpisuje dodatkowy kontyngent zakupu.

III. Fabryki wódek gatunkowych.

Art. 59. Fabryki wódek gatunkowych podlegają kontroli skarbowej. Nowych fabryk nie wolno otwierać bez zezwolenia Ministra Skarbu.

Minister Skarbu oznaczy warunki, którym winny odpowiadać urządzenia fabryk, oraz wyda

przepisy, aby każda fabryka odpowiadała wymaganiom technicznym, higienicznym, bezpieczeństwa pracy, wymogom należytej kontroli skarbowej, oraz ustali sposoby prowadzenia weryfikacji fabryki i urządzeń.

Art. 60. Wszelkiego rodzaju wódki, przeznaczone do obrotu handlowego lub wyszynku, muszą zawierać ten procent alkoholu, jaki jest uwidoczniony na naczyniu, w którem się mieszczą. Procent czystego spirytusu oznacza się na naczyniach i w fakturach.

Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Rady Spirytusowej granice dopuszczalnych wahań, tak co do procentu alkoholu, jak i zawartości płynu w butelkach.

Art. 61. Na każdem naczyniu, zawierającem spirytus lub wódkę, puszczonem w obrót handlowy, winny być pozatem podane: firma fabrykanta, siedziba jej, miejsce fabrykacji i dopisek, czy wyrób jest pochodzenia krajowego lub zagranicznego. Opakowanie, mogące kupującego wprowadzić w błąd co do pochodzenia wyrobu, są zakazane.

Art. 62. Minister Skarbu wyda przepisy, zakazujące używania do fabrykacji wódek gatunkowych domieszek, szkodliwych dla zdrowia.

Art. 63. Nazwy wódek gatunkowych lub nalewek muszą odpowiadać tym składnikom owocowym lub roślinnym, które zostały do wyrobu danej wódki lub nalewki użyte.

Art. 64. Używanie dla wódek niemonopolowych nazw, znaków lub jakichkolwiek określeń, mogących u kupującego wzbudzić mniemanie, że są wyrabiane przez Państwowy Monopol Spirytusowy, jest wzbronione.

Art. 65. Spirytus i wyroby z niego, nieodpowiadające przepisom art. 60, 61, 62, 63 i 64 podlegają konfiskacie.

IV. Wyroby spirytusu, nie przeznaczone do picia.

Art. 66. Spirytus i odpadki z niego, przeznaczone na potrzeby techniczne lub na wyroby, nie nadające się do spożycia jako napój, muszą być doprowadzone do stanu, wykluczającego ich użycie jako napoju.

Art. 67. Zakłady, w których odbywa się skażenie spirytusu, lub używanie skażonego spirytusu, podlegają kontroli skarbowej.

Art. 68. Minister Skarbu określi po wysłuchaniu Państwowej Padv Sprytusowej w drodze rozporządzenia wykonawczego:

1) sposoby techniczne,i metody skażania spirytusu;

2) wymagania ,którym odpowiadać winny spirytus, uboczne produkty i odpadki rektyfikacji, zwolnione przez władze skarbowe do skażania, tudzież środki, używane do skażania;

3) przepisy o obrocie spirytusu skażonego, tudzież o kontroli;

4) przepisy, regulujące użycie spirytusu metylowego.

Art. 69. Przepisy o nadzorze i technicznym urządzeniu gorzelni stosują się również i do drożdżowni z następującemi uzupełnieniami:

a) fermentacja nie powinna trwać dłużej jak dwie doby w fabrykach drożdżowo-gorzelniczych, oraz nie dłużej jak 1 dobę w drożdżowniach, nie pędzących spirytusu,

b) pojemność kadzi fermentacyjnych może wynosić do 3½ hl. na centnar metryczny, używany do zacieru płodów,

c) najmniejszy rozmiar produkcji w drożdżowniach gorzelniczych określa się na 800 kg., w drożdżowniach zaś, nie pędzących spirytusu — 150 kg. płodów zacierowych na dobę przy obowiązkowej rocznej liczbie 300 dni zacierowych.

d) dla nowopowstałej w ciągu roku drożdżowni liczbę obowiązkowych dni zacierowych oblicza się w stosunku 25 dni miesięcznie.

W wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od przepisu artykułu niniejszego.

Art. 70. Jeżeli przy obrachunku rocznym okaże się, że ruch drożdżowni trwał krócej niż to przepisano w art. 69, dalsza produkcja na kampanję następną może nastąpić jedynie na mocy specjalnego pozwolenia Ministra Skarbu.

Art. 71. Dodawanie do drożdży mączki (skrobi) przed ich kształtowaniem jest dozwolone, lecz w ilości nieprzewyższającej 10% wagi. Do drożdży zbożowych, nie wolno dodawać drożdży piwnych.

Art. 72. Drożdże prasowane, wyrobione w krajowych fabrykach, podlegają podatkowi spożywczemu w wysokości 1 zł., a sprowadzone z zagranicy w wysokości 1 zł. 30 gr. za 1 kg. wagi. Podatek pobiera się przez oklejanie cegiełek drożdżowych opaskami podatkowemi, których formę, wymiary, kolor, sposób naklejania i koszty oznaczy Minister Skarbu. Drożdży, nieoklejonych opaskami podatkowemi, nie wolno z fabryk drożdżowych wypuszczać do wolnego obrotu. Podatek od drożdży importowanych płatny jest w chwili odprawy celnej.

Od podatku uwalnia się drożdże, wywożone zagranicę na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu.

Minister Skarbu określi również przepisy: co do prowadzenia ksiąg i rachunkowości w drożdżowniach, uruchomnienia fabryk oraz okresu obrachunkowego (kampanję), tudzież normę dozwolonych ubytków drożdży w czasie fabrykacji.

Art. 73. Kwas octowy, wyrobiony z octu drzewnego albo z soli kwasu octowego, podlega podatkowi spożywczemu w wysokości 40 groszy za 1 kg. kwasu bezwodnego. Podatek spożywczy płatny jest od kwasu octowego krajowego w chwili wywozu z wytwórni, a od importowego kwasu w chwili jego odprawy celnej.

Kwas octowy, wywieziony zagranicę, tudzież do celów technicznych, zwalnia się od podatku na warunkach, ustalonych przez Ministra Skarbu. Minister Skarbu określi również przepisy co do prowadzenia ksiąg, rachunkowości w wytwórniach kwasu octowego, co do uruchomienia wytwórni oraz określi okres obrachunkowy (kampanje).

Art. 74. Za podatek od drożdży prasowanych i kwasu octowego odpowiada producent, względnie importer. Władze i urzędy skarbowe, uprawnione do wymiaru i poboru tego podatku oznaczy Minister Skarbu, który określi warunki produkcji drożdży i kwasu octowego.

V. Sprzedaż trunków.

Art. 75. Sprzedaż napojów spirytusowych może być hurtowa i detaliczna (cząstkowa). Przez sprzedaż hurtową rozumie się sprzedaż w ilości nie mniejszej jak 20 litrów jednorazowo, przez sprzedaż detaliczną rozumie się sprzedaż w ilości poniżej 20 litrów spirytusu, obliczonego na 100%.

Sprzedaż hurtową własnych wyrobów wykonywać mogą wytwórnie w swych składach fabrycznych. Na inne sklepy hurtowe potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu i opłacenie odnośnego patentu.

Art. 76. Miejsca sprzedaży detalicznej dzielą się stosownie do uprawnień posiadanych na:

1) handle bez wyszynku;

2) na handle z wyszynkiem.

Do pierwszych zalicza się: a) handle win i wódek, b) handle win i wyrobów kolonjalnych ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych, c) handle piwa.

Do miejsca z prawem wyszynków zalicza się: a) jadłodajnie wszelkiego rodzaju, b) bufety, c) winiarnie, d) piwiarnie.

Art. 77. Oprócz miejsc, wymienionych w art. 75 i 76, sprzedaż napojów spirytusowych jest wzbroniona.

Wzakładach handlowych, nie posiadających uprawnień do sprzedaży napojów alkoholowych, nie wolno ich ani przechowywać, ani spożywać.

Art. 78. Od miejsc wyrobu i sprzedaży napojów alkoholowych opłaca się specjalną opłatę patentową według dołączonej taryfy. Opłacie tej nie podlegają rządowe sklepy monopolowe, składy fabryczne przy wytwórniach (magazyny fabryczne), tudzież składy, służące wyłącznie do przechowywania wyrobów spirytusowych w czasie dostawy z zagranicy, lub też wywozu zagranicę.

Dodatkowe opłaty patentowe od zakładów wyrobu trunków, drożdży prasowanych i kwasu octowego uiszcza przedsiębiorca zakładu przemysłowego zgóry za cały rok obrachunkowy, a od zakładów sprzedaży trunków zgóry za cały rok kalendarzowy. Od zakładów przedaży trunków, otwartych dopiero w II połowie roku kalendarzowego, płaci przedsiębiorca zakładu w danym roku połowę opłaty patentowej.

Bez wykupienia przepisanych patentów ani wyrób trunków, drożdży i kwasu octowego, ani też sprzedaż trunków nie jest dozwolona. Do czasu wykupienia patentu przedsiębiorstwo ulega zamknięciu.

Przedsiębiorstwa, trudniące się ekspedycją i przewozem wyrobów alkoholowych, winny posiadać uprawnienie na te czynności od władz skarbowych na warunkach, określonych przez Ministra Skarbu.

Art. 79. Zezwolenie na sprzedaż detaliczną i hurtową napojów alkoholowych wydaje Minister Skarbu na ściśle oznaczone miejsce sprzedaży na czas nieograniczony, lecz z prawem odwołania zezwolenia bez żadnego odszkodowania. Odwołanie zezwolenia powinno być zakomunikowane przedsiębiorcy conajmniej na 6 miesięcy przed terminem, wyznaczonym do zamknięcia zakładu. Terminu ulgowego na likwidację nie przyznaje się w razie zamknięcia zakładu za nadużycia.

Art. 80. Napoje spirytusowe wolno sprzedawać tylko w tym stanie, w jakim wyszły z fabryki.

Art. 81. Nie mogą utrzymywać zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, ani prowadzić ich jako zastępcy (art. 82): 1) osoby, skazane sądownie za przestępstwa, z chęci zysku pochodzące, na karę pozbawienia wolności ponad 3 miesiące, 2) osoby, skazane za defraudację podatkową.

Art. 82. Jeżeli przedsiębiorca nie prowadzi sprzedaży napojów alkoholowych osobiście, to powinien mieć odpowiedzialnego zastępcę, zatwierdzonego przez władzę koncesyjną.

Art. 83. Każdy zakład ze sprzedażą napojów alkoholowych winien mieć godło z oznaczeniem firmy, nazwiska właściciela i rodzaju uprawianego handlu, odpowiednio do posiadanych uprawnień.

Art. 84. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wyda przepisy o urządzeniu zakładów sprzedaży i wyszynku napojów alkoholowych i stosowaniu w tych zakładach wymogów zdrowotności i porządku.

CZĘŚĆ TRZECIA.

Nadzór Skarbowy.

Art. 85. Nadzorowi skarbowemu podlegają zakłady, które:

1) wyrabiają maszyny, przyrządy lub naczynia, służące do pędzenia spirytusu;

2) spirytus lub przetwory z niego wyrabiają, magazynują, sprzedają i transportują;

3) wyrabiają drożdże w drodze fermentacji alkoholu lub inne artykuły bez równoczesnej produkcji spirytusu;

4) bez używania spirytusu wyrabiają, przerabiają lub sprzedają takie artykuły, z których bez fermentacji otrzymać można spirytus;

5) wyrabiają drożdże prasowane;

6) wyrabiają ocet ze spirytusu.

Pozatem obowiązane są poddać się nadzorowi skarbowemu te zakłady, które otrzymują do dalszego przerobu spirytus nieskażony lub częściowo skażony po cenach niższych od ustanowionych dla spirytusu do picia.

Wymienione pod pozycją 1 do 6 zakłady winny posiadać przed uruchomieniem przedsiębiorstwa zezwolenie władz skarbowych (patenty) na prowadzenie zakładu.

Art. 86. Posiadacz przyrządów destylacyjnych i skraplaczy obowiązany jest zgłosić te przyrządy właściwemu organowi kontroli skarbowej w ciągu 14 dni po wejściu w życie niniejszej ustawy, przyrządy zaś nowonabyte nabywca zgłasza temu samemu organowi w ciągu 48 godzin po nabyciu; organa kontroli skarbowej wydają poświadczenie zgłoszenia.

Również każdy, kto przyrządy destylacyjne i skraplacze wyrabia, obowiązany jest znajdujący się w jego rozporządzeniu zapas tych przyrządów zgłosić właściwemu organowi kontroli skarbowej w ciągu 14 dni po wejściu w życie niniej-

szej ustawy; dla zgłoszenia nowo wyrobionych przyrządów obowiązuje termin 48-miogodzinny; organa kontroli skarbowej wydają potwierdzenie zgłoszenia.

Na każdym nowym przyrządzie destylacyjnym i skraplaczu winno być w sposób widoczny, umieszczone nazwisko i miejsce zamieszkania tego, który przyrząd ten wyrobił. Przepis ten nie dotyczy przyrządów, będących w użyciu w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

Posiadacze tych przyrządów winni przed pozbyciem ich całości lub części przedłożyć dokładny opis przyrządu lub też jego części właściwemu organowi kontroli skarbowej i oznajmić imię i nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy tegoż przyrządu, a pozbycie może nastąpić dopiero po otrzymaniu potwierdzenia, że temu obowiązkowi zadośćuczynili.

Kontrola nabycia takich przyrządów sprowadzanych z zagranicy unormowana będzie w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Od obowiązków wnoszenia oznajmienia uwolnieni są aptekarze, jednak tylko co do tych przyrządów destylacyjnych, względnie chłodniczych, które nie mają więcej niż 1 litr pojemności, albo zrobione są niez metalu, lecz z innego materjału.

Art. 87. Wyrób, zalecanie sprzedaży i nabywanie pod jakąkolwiek nazwą przyrządów lub urządzeń, które służyć mogą do pędzenia spirytusu w małych ilościach (domowych, tajnych gorzelni), tudzież udzielanie wskazówek o wyrobie takich przyrządów i urządzeń lub o sposobie pędzenia w nich spirytusu — są wzbronione.

Art. 88. Zakłady, których właściciele lub pełnomocnicy ukarani zostali za pogwałcenie przepisów niniejszej ustawy, lub w których zatrudnia się pracowników karanych za takie przestępstwa, mogą być poddane specjalnej kontroli (stałemu nadzorowi) na koszt właścicieli. Władza skarbowa może zażądać usunięcia takiego pracownika, który popełnił przestępstwa, powyżej określone.

Art. 89. Zakłady, które wedle zarządzenia władzy podlegają nadzorowi, obowiązane są do bezpłatnego dostarczenia na żądanie odpowiednio położonego, urządzonego, oświetlonego i ogrzewanego pomieszczenia dla funkcjonarjusza skarbowego.

Postanowienia przejściowe.

Art. 90. Zapasy spirytusu, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą na składzie w fabrykach wódek i rozlewniach spirytusu, czy to w postaci czystej, czy w półfabrykatach, lub gotowych wyrobach, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu.

Minister Skarbu określi wysokość dodatkowych opłat na podstawie cen, jakie obowiązywać będą w myśl postanowień niniejszej ustawy.

Art. 91. Dodatkowemu opodatkowaniu wedle norm, określonych w art. 90, podlegają również i te zapasy, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą we wszystkich przedsiębiorstwach sprzedaży takich wyrobów (hurtowniach, detalicznych sprzedażach, restauracjach i t. d.), dalej zapasy spirytusu i wódek u osób prywatnych, o ile wynoszą więcej niż 5 litrów 100-procentowego spirytusu, wreszcie przesyłki spirytusu i wódek, które wedle dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 92. Zapasy opodatkowanych drożdży, jakie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą na składzie w fabrykach drożdży lub u handlarzy — u tych ostatnich w ilości, przekraczającej 1 kg., tudzież zapasy opodatkowanego kwasu octowego, jakie w dniu powyższym znajdować się będą bądź w opodatkowanych magazynach wytwórni, bądź u handlarzy, u tych ostatnich w ilości ponad 5 kgr., podlegają dodatkowemu opodatkowaniu — a to drożdże w wysokości 40 groszy za kilogram wagi, a kwas octowy w wysokości 10 groszy za kilogram kwasu bezwodnego.

Dodatkowemu opodatkowaniu w wymiarze podanym podlegają również przesyłki drożdży prasowanych i kwasu octowego, które wedle dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy—i w tym dniu lub po tym terminie podjęte zstały przez odbiorcę.

Art. 93. Przedsiębiorstwa i osoby, wymienione w art. 90, 91 i 92 niniejszej ustawy, obowiązane są zgłosić w ciągu ośmiu dni po wejściu w życie niniejszej ustawy na piśmie w dwuch egzemplarzach cały zapas spirytusu i wyrobów wódczanych, drożdży oraz kwasu octowego, jaki znajdować się będzie u nich na składzie w dniu wejścia wżycie niniejszej ustawy, a to w b. zaborze rosyjskim właściwemu urzedowi akcyz i monopolów skarbowych, zaś poza siedzibą tych urzędów właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, a w b. zaborach austrjackim i pruskim w równorzędnych urzędach skarbowych. Odbiorcy posyłek, wysłanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a odebranych po tym terminie, są obowiązani zgłosić je w ciągu trzech dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości spirytusu, względnie wyrobów wódczanych, drożdży, tudzież miejscowości i miejsc przechowania zapasów.

Przyjmujący zgłoszenia zbada ścisłość dat wniesionego zgłoszenia oraz potwierdzi na obu egzemplarzach dzień zgłoszenia.

Art. 94. Przypadający od zapasów dodatkowy podatek spożywczy ma być wpłacony w ciągu 14 dni po otrzymaniu sprawdzonego egzemplarza zgłoszenia bezpośrednio do właściwej Kasy Skarbowej, lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności na rachunek teże Kasy Skarbowej.

Ściągnięcie dodatkowego podatku, niezapłaconego w pierwszym terminie, nastąpi w sposób, przepisany dla ściągania zaległych podatków bezpośrednich, i to wraz z kosztami egzekucyjnemi, przewidzianemi w art. 6 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 189), oraz z procentami zwłoki po 2% miesięcznie.

Minister Skarbu władny jest płatność dodatkowego podatku rozłożyć na raty.

Art. 95. Osoby, winne zaniedbania zgłoszenia, przepisanego w art. 93, lub zgłoszenia ilości

spirytusu, wyrobów wódczanych, drożdży i kwasu octowego, zmniejszonej więcej niż o 5% ilości, stwierdzonej urzędownie, ulegną karze pieniężnej w wysokości 10 — 20 krotnej ilości umniejszonego lub na umniejszenie narażonego dodatkowego podatku.

Niezależnie od tego można orzec konfiskatę niezgłoszonych do dodatkowego opodatkowania zapasów.

Art. 96. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowienia części II i III ustawy wchodzą w życie w ciągu 30 dni po ogłoszeniu, a część I w dniu 1 stycznia 1925 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą dotychczas obowiązujące ustawy i rozporządzenia, wydane w sprawach, unormowanych niniejszą ustawą.

Do czasu jednak wejścia w życie ogólnej ustawy karnej skarbowej należy stosować odpowiednio dotąd obowiązujące przepisy karne, tak materjalne, jak i formalne.

Art. 97. Minister Skarbu określi sposób wprowadzenia państwowego monopolu spirytusowego.

Z pozostałego całego zapasu spirytusu w kraju D. P. M. S. zakupi tak z produkcji rolniczej, jak i przemysłowej, w stosunku, odpowiadającym kontyngentowi odpędu gorzelni rolniczych i przemysłowych, do 31 października do 150 tys. hektolitrów po średniej cenie kosztów produkcji kampanji 1923/24, ustalonej dla województw warszawskiego, poznańskiego i lwowskiego w myśl art. 21 i 22 niniejszej ustawy. Zapłata za ten spirytus nastąpi najpóźniej w ciągu miesiąca po odstawie.

Resztę zapasów z kampanji 1923/24 zwalnia się na wywóz zagranicę.

Spirytus, odpędzony w miesiącach wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 1924 r., podpada pod postanowienia art. 5 niniejszej ustawy.

Art. 98. Z dniem 1 stycznia 1925 r. rozlewnie czystych wódek oraz fabryki wódek gatunkowych mogą zakupywać spirytus wyłącznie od D.P.M.S.

Minister Skarbu oznaczy województwa, w których kolejno wprowadzany będzie pełny monopol spirytusowy. W województwach tych od tego terminu zakazany będzie wyrób wódek czystych przez prywatne rozlewnie i fabryki wódek.

Art. 99. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Załącznik do art. 78, 85.

OPŁATY PATENTOWE.

A. Opłaty od patentów za wyrób i przerób:

1. Od gorzelń i fabryk drożdżowo-gorzelniczych:
 a) opłata zasadnicza za wypęd pierwszych 100.000 litrów spirytusu 100% — 100 zł.
 b) opłata dodatkowa za każde następne 100.000 litpów spirytusu 100% — 10 "
2. Od wytwórni drożdży prasowanych bez pędzenia spirytusu—opłata stała — 15 "
3. Od rektyfikacji spirytusu:
 a) opłata zasadnicza za pierwsze 100 000 litrów spirytusu surowego, przyjętego do magazynu dla oczyszczenia . . . . — 520 "
 b) opłata dodatkowa za każde następne 100.000 litrów spirytusu surowego . . . . — 52 "
4. Od przerobu spirytusu w octowniach, politurniach, lakierniach, fabrykach chemicznych, perfumeryjnych, zakładach denaturacyjnych:
 a) opłata zasadnicza od przerobu pierwszych 10.000 litrów spirytusu — 10 "
 b) opłeta dodatkowa przy przerobie dalszych następnych 10.000 litrów spirytusu . . . . — 10 "
5. Od fabryk wódek gatunkowych:
 a) opłata zasadnicza . . . . . . — 7.500 "
 b) opłata dodatkowa za każde 1.000 litrów przerobionego 100% spirytusu ponad 60.000 litrów. . . . — 150 "

B. Opłaty od zakładów sprzedaży trunków,

	w miejscowościach I kl.	II kl.	III kl.
	złotych		
1. Od zakładów restauracyjnych z uprawnieniem do sprzedaży wszelkich napojów wyskokowych w naczyniach zamkniętych i na kieliszki:			
I rzędu	900	600	300
II "	400	200	100
2. Od zakładów uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków w naczyniach zamkniętych:			
a) detalicznie	200	100	50
b) hurtowo i hurtowo fabrycznych	450	400	350
3. Od bufetów ze sprzedażą wszelkich trunków:			
a) przy teatrach, cyrkach, kinach, wyścigach, wystawach, klubach, lokalach stowarzyszeń i t. p.	100	75	50
b) w bufetach na balach i zabawach publicznych, nie wyłączając dobroczynnych, na na dobę	10	7	5
4. Od karczem i domów zajezdnych, uprawnionych do sprzedaży wszelkich trunków: . .	200	100	50
5. Od zakładów, trudniących się zawodowo ekspedycją trunków:	400	400	400

(Dz. U. R. P. Nr. 78 z dn. 4. IX. 1924 r., poz. 756).

Przepisy celne.

559.

ROZPORZĄDZENIE
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 27 sierpnia 1924 r.

o zakazie wywozu zagranicę złota i srebra.

Na mocy art. 1 ust. E p. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i poprawie gospodarstwa społecznego (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 687) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1924 r., zarządzam co następuje:

§ 1. Wywóz zagranicę złota i srebra we wszelkiej postaci, jako to: w monetach, sztabach i wyrobach oraz w stanie nieprzerobionym, bez względu na to, czy kruszce te są w stanie czystym, czy też w postaci wszelkiego rodzaju stopów, — jest zakazany z niżej wyszczególnionemi wyjątkami.

§ 2. Dozwolony jest wywóz monet srebrnych do wysokości kwoty, przedstawiającej nominalnie (według równi monetarnej) równowartość 100 złotych na jedną osobę jednorazowo.

§ 3. Osoby, przekraczające granice Rzeczypospolitej Polskiej, mają prawo wywieźć ze sobą wyroby ze złota i srebra do własnego swego użytku. Rodzaj i ilość (ewentualnie maksymalną wagę) dozwolonych w myśl niniejszego paragrafu do wywozu wyrobów określi rozporządzenie Ministra Skarbu.

§ 4. Minister Skarbu może zwalniać do wywozu zagranicę generalnie poszczególne kategorje wyrobów ze złota i srebra w drodze rozporządzenia oraz sam lub przez wyznaczone władze udzielać zezwoleń na wywóz zagranicę poszczególnych przedmiotów, których wywóz zakazuje § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Dozwolony jest wywóz wwiezionego do kraju z zagranicy złota i srebra we wszelkiej postaci, a w szczególności wyrobów oraz monet z tychże kruszców, na warunkach, które ustali rozporządzenie Ministra Skarbu.

§ 6. Winni przekroczenia postanowień niniejszego rozporządzenia oraz przepisów wydanych na jego podstawie bez względu na to, czyją własność stanowią wywożone przedmioty, ulegają:

a) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, pruskiej oraz górnośląskiej części Województwa Śląskiego — karze więzienia do dwóch lat i grzywny do wysokości trzykrotnej wartości przedmiotu wywożonego lub jednej z tych kar. Z karą powyższą może być połączona konfiskata przedmiotu wywożonego;

b) na odszarze b. dzielnicy austrjackiej za występek — karze aresztu ścisłego do dwóch lat i grzywny do wysokości trzykrotnej wartości wywożonego przedmiotu lub jednej z tych kar. Z karą powyższą może być połączona konfiskata przedmiotu wywożonego.

§ 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu, zaś co do § 6 Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 4 tygodnie do ogłoszeniu na całym obszarze Rzeczypospoliej Polskiej. Z dniem tym traci moc obowiązującą ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o zakazie wywozu zagranicę kruszców szlachetnych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 404) jak również wszystkie w tej mierze ustawy i rozporządzenia dotychczas obowiązujące na odszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego a sprzeczne z rozporządzeniem niniejszem.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:
(—) Siennicki.

(Dz. U. R. P. Nr. 79 z dn. 9. IX. 1924 r., poz. 770).

560.

Na mocy art. 44 Kontsytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 31 lipca 1924 r.

w przedmiocie uregulowania stosunków celnych.

Art. 1. Obszar polityczny Rzeczypospolitej Polskiej stanowi jeden obszar celny, jednolity pod względem ustawodawstwa celnego, obrotu towarowego z zagranicą, celnej ochrony granic i ustroju organów celnych.

Art. 2. Obszar celny może być rozszerzony umowami międzynarodowemi poza polityczne granice Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Zarząd ceł na całym obszarze celnym sprawuje Minister Skarbu za pośrednictwem:

a) odrębnych urzędów celnych, jako władz I-ej instancji;

b) ogręgowych władz celnych II-ej instancji;

c) straży celnej, jako organu wykonawczego, powołanego do celnej ochrony granic i zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy. Ustrój zarządu celnego na częściach obszaru celnego, określonych w art. 2, może być umową międzynarodową odmiennie ustalony.

Art. 4. Okręgi i siedziby władz centralnych II-ej instancji oraz ich liczbę oznacza Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu.

Urzędy celne, władze i straż celną tworzy Minister Skarbu, przyczem urzędy celne graniczne — w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Ustrój wewnętrzny, etaty osobowe i kompetencje władz, urzędów i straży celnej określa Minister Skarbu.

Zakres działania straży celnej i sposób wykonywania przez nią służby w przedmiocie zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Opłaty celne stanowią w całości dochód Skarbu Państwa. Ograniczenia w tym względzie mogą mieć miejsce jedynie w stosunku do obszarów, w art. 2 wymienionych, w zakresie, umowami międzynarodowemi oznaczonych.

Art. 6. Ogłoszone w Dzienniku Ustaw rozporządzenia w sprawach celnych, wydane na podstawie upoważnienia, udzielonego przez Sejm Ustawodawczy uchwałą z dnia 1 sierpnia 1919 r., otrzymuje moc prawną od daty wydania.

Art. 7. Zezwala się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych do czasu ustalenia się stosunków gospodarczych, drogą rozporządzeń tymczasowych:

a) ustanawiać cła wywozowe i dostosowywać ich wysokość do zmienionych konjuktur gospodarczych;

b) ustanawiać na okres przejściowy ulgi, dotyczące wysokości cła dla przywożonych z zagranicy artykułów pierwszej potrzeby oraz surowców i środków produkcji, sprowadzanych przez wytwórców przemysłowych i rolnych;

c) uzupełnić obowiązujące przepisy celne postanowieniami o kredytowaniu należności celnych oraz odraczaniu terminów wpłat tych należności;

d) wydawać przepisy, normujące zwroty cła przy wywozie gotowych wyrobów;

e) podwyższać i zniżać obowiązujace opłaty manipulacyjne, pobierane przy odprawie celnej towarów;

f) wydawać pod ustalonemi warunkami koncesje na otwieranie i prowadzenie wolnych składów, służących do przechowywania zagranicznych nieoclonych towarów, oraz na prawo zawodowego pośrednictwa przy załatwianiu formalności przy urzędach celnych;

g) wprowadzać w wypadkach stosowania w krajach zagranicznych premji jawnych lub ukrytych od towarów, wywożonych do Polski, lub w celu przeciwdziałania konkurencji zniżkowej (dumping) pobierania od takich towarów dodatkowych opłat celnych;

h) ustanawiać zakazy przywozu, wywozu i przewozu, z możnością zezwalania w drodze wyjątku na przywóz, wywóz i przewóz towarów zakazanych oraz nakładania opłat wywozowych; zwolnienie od zakazu wywozu poszczególnych partji towarów może być uzależnione od sprzedaży towaru za walutę zagraniczną oraz od złożenia uzyskanej sumy w tej walucie w instytucji skarbowej, wskazanej przez Ministra Skarbu, wzamian za walutę polską po kursie dnia. Świadectwa przywozu, wywozu i przewozu wydaje Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Zakazy wywozu mogą obejmować jedynie surowce niezbędne dla przemysłu krajowego. Zakaz wywozu jaj utrzymuje się w mocy do dnia 1 grudnia 1924 r. Rozporządzenia, wymienione w ustępie niniejszym, wydaje Rada Ministrów;

i) wprowadzić w obecnie obowiązującej taryfie celnej konieczne zmiany w związku ze zmienionemi stosunkami gospodarczemi i terytorjalnemi.

Art. 8. Rozporządzenia, wydane w myśl ustępów a), b), g), h), i i) artykułu 7 niniejszej ustawy, powinny być złożone do zatwierdzenia Sejmowi natychmiast po ich wydaniu, lub jeżeli Sejm nie jest czynny, na pierwszem posiedzeniu najbliższej sesji.

Rozporządzenia, których zatwierdzenia Sejm odmówi, tracą natychmiast moc obowiązującą.

Art. 9. Do czasu wprowadzenia w życie ustawy skarbowo - karnej upoważnia się Ministra Skarbu do wydania w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości autentycznego tekstu polskiego obowiązujących przepisów karnych rosyjskiej ustawy celnej.

W b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej stosuje się nadal dotychczas obowiązujące przepisy karne, a na obszarze Spisza i Orawy przepisy, obowiązujące w b. dzielnicy austrjackiej.

Art. 10. W b. dzielnicy rosyjskiej urzędy celne pierwszej instancji wymierzają w drodze nakazu karnego kary pieniężne (i konfiskatę przedmiotów przestępstwa) za przekroczenia celne, niezagrożone karą pozbawienia wolności. Skazany może w ciągu tygodnia od wręczenia nakazu zażądać przekazania sprawy sądowi, który postąpi tak, jakby nakazu karnego nie wydano albo też odwołać się w tym samym terminie do władzy celnej II-ej instancji; w tym wypadku sprawa nie może już być przekazana sądowi. Od orzeczenia władzy celnej II-ej instancji, które jest ostateczne, niema skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Przedmioty, co do których władza celna I-ej instancji orzekła konfiskatę, ulegają do czasu uprawomocnienia się wyroku sądowego lub orzeczenia karnego władzy celnej sekwestracji i mogą być sprzedane w drodze publicznego przetargu, jeśli przechowywanie ich grozi zniszczeniem lub zepsuciem, lub powoduje niepomierne koszty oraz jeżeli nie podlegają zniszczeniu, stosownie do specjalnych przepisów.

Władze celne mają prawo dokonywania rewizji osób, rzeczy i lokali, stosując w tym względzie odpowiednio przepisy ustawy postępowania karnego.

W b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej stosuje się w zakresie właściwości i postępowania dotąd obowiązujące przepisy, a na obszarze Spisza i Orawy przepisy, obowiązujące w b. dzielnicy austrjackiej.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustwy tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527) oraz wszystkie rozporządzenia, wydane na jej podstawie, i art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. o zniesieniu ograniczeń w zakresie obrotu ziemiopłodami oraz o postawieniu Ministerstwa Aprowizacji w stan likwidacji (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 389).

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.IX 1924 r. Nr. 80, poz. 777).

561.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1924 r.

w sprawie zakazu przywozu i wywozu niektórych towarów.

Na zasadzie art. 7 ustęp h. ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Poniżej wyszczególnione towary zabronione są do przywozu:

1. Pasztety.

2. Cukierki, konfitury, serki owocowe, galaretki owocowe, proszki, pastylki z cukrem, owoce w likierach, araku i koniaku, czekolada i kakao z cukrem, marmolady i powidła z owoców i jagód, soki owocowe z domieszką alkoholu.

3.. Arak, rum, koniak, śliwowica i inne wódki; wszelkiej mocy likiery i nalewki w opakowaniach wszelkiego rodzaju.

4. Wina winogronowe, owocowe i jagodowe.

5. Sery wykwintne w opakowaniu detalicznem drewnianem, ołowianem, blaszanem i t. p.

6. Ostrygi, raki, homary, krewetki, ślimaki i t. p. świeże, solone, marynowane, również w opakowaniu hermetycznem.

7. Sztuczne przetwory słodzące, których słodycz przewyższa słodycz cukru trzcinowego (sulfimid, jego sole, sacharyna, krystaloza, sukramina, glucyna, sukrol, cukieryna, sukoza, dulcyna i t. p. kwas orto-amido-sulfo-benzoesowy i t. p.) służące do wyrobu sacharyny.

8. Kosmetyki i pachnidła:

Bielidło, róż, puder, środki do farbowania włosów, trociczki, pomady kosmetyczne i kosmetyki osobno niewymienione bez alkoholu.

Wyroby perfumeryjne i kosmetyczne, zawierające alkohol: perfumy, wody pachnące (kwiatowe), woda kolońska, eliksiry.

§ 2. Zabrania się wywozu:

1. Oleju skalnego, ciemnego, nieoczyszczonego (ropy).

2. Jaj do dnia 1 grudnia 1924 r.

§ 3. Wydane przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu i do chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia niezrealizowane pozwolenia na przywóz towarów wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, względnie na wywóz ropy i jaj, ważne będą jeszcze przez czas, w tych pozwoleniach wymieniony.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie jednocześnie z ustawą z dnia 31 lipca 1924 r. o uregulowaniu stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777).

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 19.IX 1924 r. Nr. 81, poz. 783).

562.

KOMUNIKAT.

Na obszarze administracyjnym Dyrekcji Ceł w Mysłowicach zwinięty został z dn. 31 sierpnia r. b. w Bogunicach urząd celny przy drodze kołowej Bogunice—Górek.

Równocześnie uruchomiono przy drodze kołowej Górek—Sumina (dworzec kolejowy) ekspozyturę urzędu celnego w Suminie.

Drogę kołową Górek—Sumina uznaje się za drogę celną, a natomiast droga Bogunice—Górek traci charakter drogi celnej z końcem sierpnia 1924 r.

Warszawa, dn. 5. września 1924 r.

(—) *Kutschera.*
w z. Dyrektora Departamentu Ceł.

563.

OKÓLNIK L. DC/11763/III/24. T. 88.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wszelkie przetwory chemiczne dla celów technicznych, chociażby i podozowane, jak np. tabletki salmiakowe dla elementów, sole utrwalające ,Fiexiersalze) dla fotografji, pastylki formalinowe dla dezynfekcji i t. p., podlegają cłu według odpowiednich pozycji taryfy celnej, zależnie od materjału (poz. 89, 112 i t. p.).

Warszawa, dnia 10 września 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Kutschera,*
w z. Dyrektor Departamentu Ceł.

Sprawy walutowe.

564.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 września 1924 r.

o wykonaniu kontroli nad przestrzeganiem przez spółdzielnie kredytowe przepisów rozporządzenia o lichwie pieniężnej.

Na mocy § 5 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla spółdzielni trudniących się czynnościami bankowemi odracza się termin składania wykazów, o których mowa w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dnia

1 sierpnia 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 684) do dnia 5 października 1924 r.

§ 2. Kontrola nad wykonaniem przepisów zawartych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574) przez spółdzielnie, wymienione w § 1 i należące do związków rewizyjnych (art. 68 i 70 ustawy z dn. 29 października 1920 r. o spółdzielniach Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), może być na podstawie zezwolenia Ministra Skarbu powierzone związkom rewizyjnym.

§ 3. Spółdzielnie należące do tych związków rewizyjnych, które uzyskały prawo kontroli na podstawie § 2 niniejszego rozporządzenia, czynią zadość obowiązkowi przewidzianemu w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 sierpnia 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 684), przedstawiając wykazy w oznaczonym terminie właściwym związkom rewizyjnym.

§ 4. W razie stwierdzonego przekroczenia przepisów zawartych w § 1 i 2 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 sierpnia 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 684), związek rewizyjny obowiązany jest zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową II instancji.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 78 z dn. 4. IX. 1924 r. poz. 758).

Przepisy rachunkowe i kasowe.

565.

ROZPORZĄDZENIE
Ministerstwa Skarbu

z dnia 12 września 1924 r.

wydane w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie zmiany brzmienia ostatniego ustępu par. 20 Przepisów rachunkowo-kasowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45 z 1921 r. poz. 564, Monitor Polski Nr. 285 z 1921 r.).

Na zasadzie art. 12 Ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. (Dz. P. P. Nr. 65 z 1919 r. poz. 391) tudzież art. 12 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51 z 1921 r., poz. 314) zmienia się ustęp ostatni par. 20 Przepisów wyżej przytoczonych i nadaje mu się brzmienie następujące:

„Przeniesienie kredytu z okręgu jednej Izby Skarbowej do okręgu innej Izby Skarbowej odbywa się w ten sposób, że:

a) przy przeniesieniu kredytu z Kasy Skarbowej, względnie z rachunku Izby Skarbowej do Kasy Skarbowej w okręgu innej Izby Skarbowej, właściwa Izba Skarbowa, po otrzymaniu od władzy dysponującej pism wzór 2-a i 2-b, przesyła pismo wzór Nr. 2-b z zaświadczeniem o zmniejszeniu kredytu bezpośrednio do Kasy Skarbowej, w której kredyt ma być otwarty i równocześnie wykaz wzór Nr. 3 do Izby Skarbowej, w Okręgu której Kasa ta się znajduje;

b) przy przeniesieniu kredytu z rachunku jednej Izby Skarbowej na rachunek innej Izby Skarbowej postępuje sie analogicznie, jak wskazano powyżej w p. a), z tą różnicą, że w piśmie wzór Nr. 2-b wyrazy „Kasa Skarbowa" zastępuje się wyrazami „Izba Skarbowa", i że w tym wypadku jedna Izba Skarbowa nie posyła do innej wykazu wzór Nr. 3.

W obydwu wypadkach należy uprzednio zmniejszyć kredyt w odnośnej Kasie Skarbowej względnie w Izbie Skarbowej analogicznie jak przy przeniesieniu kredytu do Centralnej Kasy Państwowej".

Za Ministra Skarbu:

(—) *Czanderna.*

Dyrektor Departamentu Kasowego.

Pożyczki państwowe.

566.

OBWIESZCZENIE

z dnia 1 września 1924 r.

w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia 5% państwowej pożyczki konwersyjnej.

W ogłoszonem w Nr. 50 Dz. U. R. P. pod poz. 517 rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1924 r. w przedmiocie wypuszczenia 5% państwowej pożyczki konwersyjnej mylnie podano w § 5 punkt I w wierszu przedostatnim słowa „lub 350 koron austr.", gdy winno być „lub 355 koron austr." co się niniejszem prostuje.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 9. IX 1924 r. Nr. 79 poz. 776).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 25774. 19-IX. 1924 r.

OGŁOSZENIA REJESTROWE SPÓŁDZIELNI.

OBWIESZCZENIE.

Do naszego rejestru spółdzielni pod L. 15 odnośnie do „Spar-ud Darlehnskasse, spółka z nieograniczoną odpowiedzialnością w Turze zapisano co następuje:

„Spółdzielnię rozwiązano z urzędu".

Jako likwidatorów ustanowiono:

a) rolnika Rudolfa Ristau'a w Turze

b) „ Karola Draheima w Kowalewie.

Szubin, dnia 19 maja 1924 r.

323 Sąd powiatowy.

Wpisano do rejestru spółdzielni przy spółdzielni spożywczej „Samopomoc" stow. z ogr. odp. w Golubiu nad Drwęcą: Uchwałą walnego zebrania z dnia 17 lutego 1924 r. rozwiązano spółdzielnię. Likwidatorami są rejestrator Jan Miedzianowski i woźny sądowy Jan Sobczak z Golubia. Oświadczenie woli składają obaj likwidatorzy a podpisanie uskutecznia się w ten sposób, że obaj likwidatorzy dołączą swoje podpisy do spółdzielni podpisującej.

Golub. dnia 26 maja 1924 r.

322 Sąd powiatowy.

Do rejestru spółdzielczego Spar-und Darlehnskasse Spółdzielnia z nieograniczoną odpowiedzialnością w Węgorzewie wpisani pod Nr. 66 co następuje:

Uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 12/4 1924 r. podwyższono udział na 100 zł.

Uchwała z dnia 12/4 1924 r. znajduje się w aktach rejestrowych.

Gniezno, dnia 20 czerwca 1924 r.

Sąd powiatowy.

OBWIESZCZENIE.

Do tut. rejestru spółdzielni pod Nr. 18 odnośnie do firmy Rolnik, spółdzielnia zapisana z ograniczoną odpowiedzialnością w Szubinie zapisano dzisiaj co następuje: W miejsce Edwarda Szymańskiego i Bronisława Alwin'a wybrano do zarządu Telesfora Szawelskiego i Kazimierza Trudnowskiego obu z Szubina.

325 Szubin, dnia 16 maja 1924 r.

Sąd Powiatowy

OBWIESZCZENIE.

Do naszego rejestru spółdzielni pod L. 7 odnośnie do Eichenheiner Dreschereigenossenschaft spółka zapisana z nieograniczoną odpowiedzialnością w Dąbrówce zapisano co następuje:

Uchwałą walnego zebrania z 26 listopada 1923 rozwiązano spółdzielnię.

Jako likwidatorów ustanowiono:

1) rolnika Juljusza Rosentreter'a w Dąbrówce,

2) „ Aleksandra Beltza w Kowalewie,

Szubin, dnia 12 czerwca 1924 r.

324 Sąd Powiatowy.

Treść wpisu do Rejestru Handlowego działu o Spółdzielniach Sądu Okręgowego w Łucku w dn. 23 sierpnia 1924 r. wciągnięto następującą spółdzielnie pod Nr. 136.

„Kasa-Pożyczkowo-oszczędnościowa pracowników skarbowych Okręgu Wołyńskiego Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością". Siedziba: m. Łuck, Województwa Wołyńskiego. Za zobowiązania Spółdzielni członkowie odpowiadają 3-krotnie w stosunku do zadeklarowanych udziałów.

Spółdzielnia ma na celu podniesienia gospodarstwa swoich członków przez umożliwienie im gromadzenia oszczędności i dostarczenia dostępnego kredytu.

Niecłonkom spółdzielni pożyczek nie udziela się.

Udział wynosi 120 zł. i może być wpłacony, bądź jednorazowo przy przystąpieniu, bądź w równych ratach. miesięcznych w przeciągu 24 miesięcy.

Do zarządu zostali obrani: d'Aystetten Antoni, Marcinowski Jan, Surowiecki Jan, Jankowski Karol i Sadowski Edward na zastępców zaś—Kurowski Antoni i Kossowski Bogumił.

Czas trwania spółdzielni nieograniczony. Pismem przeznaczonym do ogłoszeń jest „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu". Rok kalendarzowy jest rokiem obrachunkowym. Zarząd składa się z 5 członków. Oświadczenia woli stowarzyszenia winne być składane przez dwuch conajmniej członków zarządu. W skład zarządu wchodzi 2 zastępców.

326